

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: K 13828

Érkezett: 2017 FEBR 06.

Kövér László

az Országgyűlés elnöke részére

Írásbeli kérdés

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (2) bekezdése alapján, figyelemmel az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdésére, valamint az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat 124. § (1) bekezdésére, **kérdést** kívánok benyújtani a Kormány tagjainak feladat- és hatásköréről szóló 152/2014. (VI. 6.) Korm. rendelet 48.§ 3. 13. pontja szerinti feladatkörében eljáró **Balog Zoltán** Emberi Erőforrások Minisztériumot vezető miniszterhez,

„Hiába dolgozott valaki hosszú évekig, mégis csak minimális rokkant ellátásra számíthat?

Hogyan lehetséges az, hogy egy súlyosan beteg ember ma ellátás nélkül maradjon

Magyarországon?”

címmel. A választ írásban kérem.

Az MSZP karácsonyi karitatív akciója során Tolna megyei honfitársunk történetét megismerve szembesültem a szociális és egészségügyi ellátórendszer szabályozásának rendkívül súlyos, embereket nyomorba döntő anomáliáival. Az illető nevét személyiségi jogi okokból írásbeli kérdésemben nem ismertetem, az ügy konkrét részleteivel levélben keresem meg Miniszter Urat.

Azonban ezen írásbeli kérdés keretei között is ismertethető, hogy a hivatkozott honfitársunk 1976-tól 2011-ig, azaz 35 évig állt megszakítás nélkül munkaviszonyban. Ezalatt rendszeresen fizette a járulékokat, amit a hivatalos kimutatások is igazolnak. 2011 márciusában agyi infarktust kapott, azonban már 2011 júniusában újra munkába állt. Majd egy hónappal később, 2011 júliusában szívinfarktust kapott, és szívműtéten esett át. Emiatt 2012 áprilisáig táppénzen volt, azt követően rokkantellátást állapítottak meg részére.

Tehát egy olyan polgártársunkról van szó, aki az iskolai elvégzését követően évtizedeket tisztességesen végigdolgozott, aki egy agyi infarktust követően is néhány hónapon belül ismét munkába állt, és aki négy kiskorú gyermeket nevel becsülettel otthonában. Aligha vonná kétségbe bárki, hogy egy magát civilizáltnak tartó társadalomnak szolidárisnak kell lennie azon tagjaival, akik ilyen élethelyzetbe kerülnek.

Első ránézésre úgy tűnhet, hogy Magyarországon is adottak azok az intézményrendszerek, amiken keresztül megvalósul ez a szolidaritás. Sajnos azonban a látszat csal, mert az ellátások igénybevételére vonatkozóan a részletszabályok szintjén olyan feltételeket támasztanak, amik ténylegesen nyomorba döntik a megbetegedésük, balesetük előtt tisztességesen dolgozó, járulékfizető polgárokat is.

Pontosan ez történt az általam megismert konkrét esetben is. Hiába, a 35 végigdolgozott év, a kimutatott és járulékalapot képező, a magyar átlagfizetésnek megfelelő jövedelem, a rokkant ellátást mégis a minimálbér alapján számolva, 55.800 forintban állapították meg.

Miniszter Úr! A szolidaritás elve megköveteli, hogy az ellátórendszer legalább szerény megélhetést biztosítson a megváltozott munkaképességű embereknek. Az ellátásként folyósított 55.800 forint azonban ehhez elégtelen, ami ténylegesen a négy kiskorú gyermeket nevelő férfi és egész családjának nyomorba döntését jelenti.

Holott a jogszabályt olvasva első ránézésre úgy tűnhet, mintha a rokkant ellátás a korábbi jövedelemhez igazodna. Azonban az esetek jelentős részében ténylegesen mégsem érvényesül a jövedelemhez igazítás. Ugyanis az ellátás összegének megállapításakor a jogosultság kezdő napját közvetlenül megelőző naptári évben elért, pénzbeli egészségbiztosítási járulékalapot képező jövedelmet veszik alapul, ha legalább 180 naptári napi jövedelemmel rendelkeznek. Ha a törvényben meghatározott feltételek nem teljesülnek, akkor az ellátás számítási alapja a minimálbér.

E szabály következtében nagyon rosszul járhat, aki súlyos megbetegedése miatt, illetve a hosszú kezelések során először táppénzre megy, és csak ezt követően kéri „lerokkantosítását”. Ugyanis ha hónapokon keresztül táppénzen van, akkor a rokkantellátás igénylésekor nem lesz meg az ellátás összegének megállapításakor figyelembe veendő 180 naptári napi jövedelem. Tehát ha valaki már huzamosabb ideje nem dolgozott, akkor nem az utolsó munkaviszony alapján számolják ki az ellátását, hanem úgy mintha nem lett volna jövedelme, azaz a minimálbér alapján. Ezzel viszont sokkal rosszabb pozícióból indul az illető. Márpedig ez tekinthető tipikusnak, hiszen először mindenki bizakodik benne, hogy néhány hónap kezelés, lábadozás után vissza tud térni a munka világába. Tehát a hatályos szabályozás éppen azokat bünteti, akik bíznak gyógyulásukba, és az ismételt munkába állásba.

Jelen esetben pontosan ez történt. A magyar átlagjövedelemnek megfelelő fizetéssel rendelkező munkavállaló súlyos egészségkárosodást szenvedett, és táppénzre ment. Majd miután a táppénzjogosultság megszűnt, kérte a rokkantsági ellátás megállapítását. Azonban a 35 évnyi munkajövedelemét a rokkantsági ellátás összegének megállapításakor nem vették figyelembe, mert a vizsgált egy éves időtartamban az illető érthető módon táppénzen volt.

Ráadásul még az is előfordulhat, hogy ha valaki túl hosszú ideig van táppénzen, akkor egyáltalán nem lesz jogosult ellátásra, mert nem lesz meg az adott időszakon belül az adott biztosítási napja. Tehát a kérelmező kifuthat a jogosultságból pusztán azért, mert beteg volt, és emiatt táppénzen volt hosszú ideig. Ha még jóval korábban kérte volna az ellátását, akkor ma nem lenne földönfutó, aki végül semmilyen ellátásban nem részesül.

Mindezek miatt az alábbiakat kérdezem Miniszter Úrtól:

- **Az ellátás összegének megállapításakor miért nem veszik figyelembe az utolsó munkavisztonnyal keresett jövedelmet, bármikor is került arra sor?**
- **Miért nem tekintik a súlyos megbetegedés idején járó táppénz ellátást biztosítási időnek a megváltozott munkaképességűeknek járó ellátások jogosultságánál?**
- **Az ismertett konkrét esetben lát-e lehetőséget méltányosság gyakorlására?**
- **Hogyan lehetséges az, hogy egy súlyosan beteg ember ma ellátás nélkül maradhat Magyarországon azért, mert korábban táppénzen volt?**

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2017. február 6.

dr. Harangozó Tamás
országgyűlési képviselő
(MSZP)